

РЕШЕНИЕ

№ 6851

гр. София, 19.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в публично заседание на 19.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **7025** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 107, ал. 4 от Данъчно осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) във връзка с чл. 4, ал. 5 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ). Образувано е по повод на жалба с вх. № 21055 от 09.07.2020 г. и вх. № 22802 от 22.07.2020 г по описа на Административен съд – София град, подадена от Н. В. Т. – А., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица] срещу решение № ДСЦ 18 – ГР94 – 2231/25 от 11.03.2020 г., издадено от Е. К., старши инспектор в отдел „ОП – С./Т.“ на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община, с което е оставено без разглеждане искане за възстановяване на сумите, внесени през 2011 за ДНИ и ТБО от оспорващата, потвърдено с Решение № СОА20 – РД 28 - 17 от 12-06-2020 г. на кмета на Столична община.

С жалбата се иска съдът да отмени оспорения акт като нищожен и незаконосъобразен, тъй като при неговото издаване не са разгледани и обсъдени приложените към преписката и представени, от оспорващата в хода на административното производство, доказателства, с които категорично се опровергавали твърденията, че искането за възстановяване направено след изтичане на петгодишния срок. Твърди се, че посоченото от административния орган доказателство за просрочване на искането за възстановяване – молба от 26.02.2018 г. , без да е приложена, е неточно, защото става въпрос за уточняваща молба, тъй като първоначалните молби са от 2013 г и 2014 г. и са взети предвид от ВАС при постановяването на съдебния акт по адм. дело № 2877 от 2017 г. на ВАС, Първо отделение. В хода на съдебното производство,

жалбоподателят редовно призована, се явява лично, поддържа жалбата и моля да бъде уважена.

Ответникът – кметът на Столична община, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

От данните по делото се установява, че с подадена декларация с вх. № 1632 от 19.05.1998 г. Н. Т. – А. е декларирала недвижими имот, находящ се в [населено място], [улица]. Съгласно декларираните данни оспорващата е собственик на S ид.ч. от част от жилище (ет.1) с РЗП: 121,00 кв.м., мазе с площ: 30 кв.м., таван с площ: 30,00 кв.м.; S ид.ч. от част от жилище (ет.3) с РЗП: 130 кв.м., мазе с площ: 30,00 кв.м., таван с площ: 30, 00 кв.м.; 11/20 ид.ч. от част от жилище (ет.2) с РЗП: 130,00 кв.м., мазе с площ: 60,00 кв.м.; таван с площ: 60,00 кв.м.; заедно с прилежащите 8/20 ид.ч. от земя – УПИ с площ 395,00 кв..

След извършена проверка за установяване на задълженията по подадена декларация по чл. 14, ал.1 от ЗМДТ с вх. № 1632 от 04.10.2010 г. за данъчно облагане е издаден Акт за установяване на задължение (АУЗ) по чл. 107, ал.3 от ДОПК № 306 от 16.08.2013 г. С АУЗ са установени задължения в размер на 5 584, 29 лв. за данък недвижим имот и за такса битови отпадъци (ТБО) за периода от 01.01.2008 г. до 16.08.2013 г., ведно с дължимите лихви.

Този акт е отменен с решение от 11.11.2013 г. на кмета на СО, заедно с акт за поправка на ОФГ № 306 – 1 от 22.10.2013 г., издаден от инспектор в отдел „МДТ – С./Т.“ и преписката е върната на административния орган за издаване нов законосъобразен АУЗ по декларация.

С молба вх. № МДТ – 94 – Н – 27 от 26.09.2013 г. до началника на отдел „МДТ“ при район „С. – Т.“ жалбоподателят е поискала да бъдат отписани задълженията ѝ за посочения имот като погасени по давност и да ѝ се посочи, с внесените от нея 2000,00 лв. на 01.07.2011 г. и на 15.07.2011 г. какви задължения и за какъв период са погасени.

След отменителното решение от 11.11.2013 г. с нареждане от 04.02.2014 г., връчено на 10.02.2014 г., административният орган е уведомил оспорващата за образуваното административно производство за установяване на публичните ѝ общински задължения за периода 2009 . – 2013 г. за имота в [населено място] [улица].

С молба от 14.02.2014 г. Н. Т. – А. е представила документи за заплатена сума в размер на 2000,00 лв. на 01.07. и на 15.07.2011 г. и поискала с тази сума да бъдат погасени задълженията ѝ за периода 2009 г. – 2013 г.

С АУЗ № 39 от 24.02.2014 г., издаден във връзка с подадена декларация по чл. 14, ал. 1 от ЗМДТ, вх. № 19917 от 17.02.2014 г., са установени задължения за ДНИ и ТБО за периоди от 01.01.2009 г. до 31.12.2013 г. общо в размер на 4944,42 в., както следва: 2195,20 лв. ДНИ и 562,19 лв. лихви за забава, 1729,40 лв. ТБО и 457,63 лв. лихва за забава. Изрично са съобразени извършените с две приходни квитанции № 46341 от 01.07.2011 г. и № 47978 от 15.07.2011 г. плащания общо в размер на 2000,00 лв., които са отнесени за погасяване на просрочени задължения, както следва: ДНИ за 2005 г. в размер на 139,23 в., за 2006 г. в размер на 180,97 лв., за 2007 г. в размер на 217,16 лв. и част от задължението за 2008 г. в размер на 112, 64 лв., както и за ТБО за 2006 г. в размер на 356,26 лв., за 2007 г. в размер на 356, 26 лв., за 2008 г. в размер на 356, 26 лв. и част от задължението за 2009 г. в размер на 143, 90 лв., както и лихва в размер на 100 лв. за ДНИ и лихви в размер на 100 лв. за ТБО. Този акт е оспорен пред АССГ,

където е образувано адм. дело № 1190 по описа за 2016 г. и е приключило с решение № 8228 от 21.12.2016 г., с което жалбата е отхвърлена като неоснователна. Съдебният акт на първоинстанционния съд е отменен с решение № 8018 от 22.06.2017 г. , постановено по адм. дело № 2827 по описа за 2017 г. на ВАС, Първо отделение и върнато за ново разглеждане от друг съдебен състав на АССГ.

При новото разглеждане на спора в АССГ и във връзка с подадена молба от жалбоподателя по реда на чл. 250 АПК, с определение № 1992 от 26.03.2018 г. по адм. дело № 7419 по описа за 2017 г. Новопостъпилото сезиране е отделено за самостоятелно разглеждане в адм. дело № 3303 по описа за 2018 г., което е прекратено с Определение № 2727 от 27.04.2018 г.

По адм.дело № 7419 по описа за 2017 г. на АССГ е постъпила молба на 26.02.2018 г., подадена от Н. Т. – А. с искане съдът да се произнесе по заявеното искане за възстановяване на сумата от 2000 лв., внесена през 2011 г. и неправомерно разнесена за принудително заплащане на задълженията по давностен срок както и на сумата от 450 лв., внесена на каса през 2007 г., за която в молба от 26.02.2018 г. оспорващата е твърдяла, че не е заприходена, нито отразена в партидата на имота № 6505206652001 и с която няма извършени плащания. Тази молба е била отделена за самостоятелно разглеждане в отделно съдебно производство – адм. дело № 13078 по описа за 2018 г. на АССГ, което е прекратено с определение № 4106 от 31.05.2019 г. и делото е изпратено като преписка на отдел „Местни данъци и такси” към СО за произнасяне на основание чл. 130, ал.1 и ал. 4 от АПК. Този съдебен акт е оставен в сила с Определение № 12867 от 01.10.2019 г., постановен по адм. дело № 10355 по описа за 2019 г. на ВАС, Осмо отделение.

В изпълнение на влязлото в сила Определение 4106 от 31.05.2019 г. по адм. делото № 13078 по описа за 2018 г. на АССГ е издаден Отказ за възстановяване № ДСЦ18 – ГР94 – 2231/18 от 04.11.2019 г., издаден от старши инспектор в отдел „ОП – С./Т.” на дирекция „Общински приходи” към направление „Финанси и стопанска дейност” при СО. Административният орган е посочил, че на касата на отдел „ОП – С./Т.” през 2007 г. с приходна квитанция № 63087 от 05.10.2007 г. надежда Т. – А. е внесла сума за ТБО в размер на 450,00 лв., с която е платила ТБО главница за 2005 г. – 294, 75 лв., част от ТБО главница за 2006 г. – 55, 25 лв. и 100 в. са внесени за погасяване на лихви към ТБО за недвижим имот, находящ се в [населено място], [улица].

През 2011 г., за същия недвижим имот, с приходна квитанция № 46341 от 01.07.2011 г. и приходна квитанция № 47978 от 15.07.2011 г. оспорващата е внесла сума в размер на 2000,00 лв., в т.ч. данък недвижим имот 750,00 лв. и ТБО 1250,00 лв. Сумата е отнесена към просрочени задължения за минали периоди , а именно: ДНИ за периода 2005 г. в размер на 139, 23 лв., за периода 2006 г. в размер на 180,97 лв., за периода 2007 г. в размер на 217,16 лв., както и част от задължението за 2008 г. – 112, 64 лв.; ТБО за периода 2006 г. в размер на 293, 58 лв., за периода 2007 г. в размер на 356, 26 лв., задължението за 2008 г. в размер на 356, 26 лв. и част от задължението, описано в акт № 39/2014 г., заедно с част от задължението за лихви в размер на 100,00 лв. за ДНИ и 100 лв. за лихви за ТБО. Допълнително е посочено, че искането за възстановяване от 26.02.2018 г. не е подадено в законоустановените срокове и не подлежи на разглеждане като такова. Този акт – Отказ за възстановяване е отменен изцяло от Кмета на СО с решение СОА20 – РД28 – 6 от 13.02.2020 г. и е върнато на органа по местни приходи с дадени задължителни указания. Компетентният орган, по чл. 129 от ДОПК и в изпълнение на дадените му указания от решаващия орган, издава

Решение № ДСЦ18 – ГР94 – 2231 от 11.03.2020 г., с което оставя без разглеждане Искането за прихващане и/или възстановяване, отправено в молба от 26.02.2018 г. на Н. В. Т. – А., като подадено след петгодишния преклузивен срок. Недоволна от решение на дирекция „ОП“, отдел „ОП – С./Т.“ оспорващата го обжалва пред Кмета на СО, който със свое Решение № СОА20 – РД28 – 17 от 12.06.2020 г., който го потвърждава. Актът на Кмета на СО е връчен на жалбоподателя на 25.06.2020 г., видно от известие за доставяне ИД PS 1040 08DENS 0 и срещу него е депозира жалба в АССГ, по която е образувано настоящето производство.

Между временно с решение № 6680 от 24.11.2020 г., постановено по адм. дело № 7419 по описа за 2017 г. на АССГ, Трето отделение, 73 – ти състав, АУЗ № 39 от 24.02.2014 г. е отменен в частта, касаеща установените публични задължения за ДНИ и ТБО за периода 01.01.2009 г. до 31.12.2009 г. в размер на 813,70 лв. поради изтекла давност и е потвърден в останалата му част, но към датата на постановяване на настоящето решение не е влязъл в сила

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства по делото представените с административната преписка писмени документи и допълнително изисканите от съда и ангажирани от страните.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в предвидения в чл. 156, ал.1 от ДОПК срок пред Административен съд – София град от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – по силата на чл. 4 от ЗМДГ и заповед № СОА20 – РД15 – 16 от 03.01.2020 г. на кмета на Столична община. Същият е издаден в производство по обжалване на АУЗ по чл. 107, ал.3 от ДОПК с искане прогласяването му за нищожен, но при неправилно прилагане на закона, което не може да се определи като съществено, тъй като дадената от административния орган правна квалификация не задължава съда.

На първо място и с оглед възраженията на жалбоподателя, че искането за възстановяване е направено с подаването на първоначалните молби от 2013 г. и 2014 г., а не както е приел административния орган с молба от 26.08.2018 г., депозирани в съда, тъй като същата е уточняваща, настоящият съдебен състав намира същите за неоснователни п следните съображения. Видно от съдържанието на жалба на Н. Т. – А. с рег. № СО – 94 –Н- 409 от 16.10.2013 г., адресирана до Кмета на СО, оспорващата изрично заявява, че желанието си „...с внесените от мен суми в размер общо на 2000 лева през 2011 г. да бъдат погасени мои задължения за периода след 2008 г.“ (л.10). В същия смисъл е и волеизявлението ѝ в жалба № 10МДТ – 94 – 4 – 33(8) от 26.03.2014 г., адресирана до Кмета на СО, в която е записано „...и да се разпоредите да се състави нов акт, в който с внесените от мен суми на 01.07.2011 г. и на 15.07.2014 г. в общ размер 2000 (две хиляди) лв. да бъдат погасени задълженията ми за периода от 2009 г. до 2013 г....“ (л.12). Действително в молбата от 26.02.2018 г., депозирани по адм. Дело 7419/2017 г. на АССГ (л. 36 от него) е записано „...с писмена молба от 26.09.2013 г., приложена по делото, преди извършване на каквито и да са плащания с тази сума и преди заприходяването ѝ и отразяване в партидата, по която е внесена е поискано погасяване поради изтекла петгодишна давност на задълженията за ДНИ и

ТБО за имота“. При съпоставка между съдържанието на двете жалби и молбата от 26.02.2018 г. се установява, че с жалбите оспорващата е искала внесената сума от 2000, 00 лева да послужи за погасяване на задълженията ѝ за периода от 2009 г. – 2013 г., докато в разглежданата молба вече искането ѝ е погасяване по давност на посочените задължения. От така посоченото безспорно се установява, че до 26.02.2018 г. Н. Т. – А. не е правила волеизявление, с което да иска да ѝ бъдат възстановена внесената през 2011 г. сума в размер на 2000,00 лв., поради което възраженията ѝ са неоснователно.

На следващо място и във връзка с влязлото в сила, Определение № 4106 от 31.05.2019 г. на АССГ по адм. Дело № 13078/2018 г., на 01.10.2019 г., длъжностното лице от състава на общинската приходна администрация е образувало административно производство по реда на чл. 128 и сл. от ДОПК.

Разпоредбите на чл. 128, ал. 1 и чл. 129 от ДОПК, в относимите редакции, описват следната процедура: Недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство от Националната агенция за приходите, се прихващат от органите по приходите за погасяване на изискуеми публични вземания, събирани от Националната агенция за приходите. Може да се извърши прихващане с погасено по давност задължение, когато вземането на длъжника е станало изискуемо, преди задължението му да бъде погасено по давност (чл. 128, ал.1). Прихващането или възстановяването може да се извършва по инициатива на органа по приходите или по писмено искане на лицето. Искането за прихващане или възстановяване се разглежда, ако е подадено до изтичането на 5 години, считано от 1 януари на годината, следваща годината на възникване на основанието за възстановяване, освен ако в закон е предвидено друго. След постъпване на искането по ал. 1 може да се възложи извършването на: 1. ревизия; 2. проверка.(чл. 129, ал.1 и ал. 2).

Общинските приходни органи са извършили проверка, на базата на която са констатирани, че действително жалбоподателят е внесъл сумата от 2000 на 01.07.2011 г. и на 15.07.2011 г. с два броя приходни квитанции, както и че на основание чл. 169 от ДОПК. Тъй като годината на внасяне на сумата е 2011 г. и направеното разпределение за стари задължения по реда на чл. 169 от ДОПК е извършено по действащата тогава редакция, която гласи, че публичните вземания се погасяват в следната последователност: главница, лихви, разноски (ал.1). Разсрочените и отсрочените публични вземания се погасяват в последователност: главница, лихви, разноски (ал.2) При наличието на няколко публични вземания, които длъжникът не е в състояние да погаси едновременно до започване на принудителното им събиране, той може да заяви кое от тях погасява пред съответния компетентен орган. Ако не е заявил това, те се погасяват съразмерно (ал.3). Задълженията за данъци се погасяват по реда на възникването им, а когато се отнасят за една и съща година, лицето има право да заяви кое от тях погасява (ал.4) След образуване на изпълнителното дело ал. 3 и 4 не се прилагат, като публичните вземания се погасяват в следната последователност: разноски, главница, лихви.

С оглед нормативната регламентация и твърденията на оспорващата трябва да се посочи, че в приетите по делото приходни квитанции от 01.07.2011 г. и 15.07.2011 г. (л. 217) не е посочен за кои години са направените плащания. В квитанциите само е изписан видът на задължението, което се погасява и сумата. При това положение и

съгласно чл. 169, ал.3, изр. последно от ДОПК внесените суми са разпределени по реда на възникване на задълженията.

Съдът намира за необходимо да отбележи, че съгласно разпоредбата на чл. 174 от ДОПК не подлежат на връщане доброволно платени публични задължения, изпълнени след изтичане на давностния срок, включително отписаните по реда на чл. 173 ДОПК. Изтичането на предвидената в закона давност не заличава задължението и не го прави недължимо, а единствено го лишава от възможността да бъде изпълнено по принудителен ред със способите на изпълнителното производство. Поради тази причина ако задължението бъде платено, макар и след погасяването му по давност, то не подлежи на връщане като недължимо платено.

Видно от изложеното в жалбата и от всички доводи на жалбоподателя, тя приема, че не е следвало да внесе сумата от 2000 лв. през 2011 г., поради което е поискала нейното възстановяване. В този смисъл началният момент, от който е възникнало основанието за възстановяване по чл. 129, ал.1 от ДОПК, е датата на внасяне на сумата. Следователно петгодишният давностен срок за искане на нейното връщане е започнал да тече на 01.01.2012 г. и е изтекъл на 31.12.2017 г. Считано от 01.01.2018 г. компетентният орган по чл. 129 от ДОПК няма да разгледа искане, отправено до него за възстановяване на недължимо внесена сума.

Както бе посочено по – горе, неоснователно и неотговарящо на материалите по делото е твърдението на Н. Т. – А., че молбата ѝ за възстановяване от 26.02.2018 г. е уточняваща и че тя реално го е била поискала първо през 2013 г. и след това през 2014 г. В цитираните по – горе жалби ясно се установява, че през 2013 г. и през 2014 г. жалбоподателят не е искала възстановяване на внесената сумата, за да се приеме, че искането е направено в рамките на 5 годишния срок.

По изложените съображения, съдът намира, че законосъобразно органите по пригодите на местата администрация са оставили без разглеждане искането на Н. Т. – А. като погасено по давност, поради което жалбата ѝ следва да се отхвърли.

Водим от горното, Административен съд София град, III отделение, 8 –ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. В. Т. – А., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица] срещу решение № ДСЦ 18 – ГР94 – 2231/25 от 11.03.2020 г., издадено от Е. К., старши инспектор в отдел „ОП – С./Т.“ на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община, с което е оставено без разглеждане искане за възстановяване на сумите, внесени през 2011 за ДНИ и ТБО от оспорващата, потвърдено с Решение № СОА20 – РД 28 - 17 от 12-06-2020 г. на кмета на Столична община.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето

му.

СЪДИЯ: